

havde, han har udstedt og underskrevet sit eget Uduelighedspas. Og paa tilsvarende Maade lobhudlede ved samme Lejlighed Indenrigsministeren Hr. Ballin. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Rode: Ad hvilke Veje tænkte man sig at disse Mænd kom i Besiddelse af de Midler, som de stillede til Skue, og som de anvendte? Hr. Heilbuth havde ikke siden 1913 været aktiv Forretningsmand, men hvorfra troede man da, at „Den frie Presse“ fik de Midler, den havde til Disposition? Ingen havde i stærkere Grad end det radikale Venstres ledende Mænd Lejlighed til at konstatere Dybden og Bredden af den Guldstrøm, som fra dette Centrum flød ud til den radikale Presse over det hele Land. Hvorfra troede man, at Midlerne til Indkøbet af Malerisamlingen hidrørte? Hvorfra fik man Midlerne til Festerne paa Landstedet, hvoraf der gik Landsry i sin Tid? De Herrer maa i Sandhed have været særdeles lidet seende, hvis de virkelig kunde tro, at dette alt sammen skrev sig fra 1913.

Og hvorledes staa Skildringen af Ballins Forhold til det, vi siden ved, til det forargelige og samfundsskadelige Spil, som knyttede sig til denne Mands Virksomhed, til hans Fortrustning af en bestemt Industrigren, saaledes som det nu er oplyst i Bankkommissionens Beretning? Disse Bankkommissionens Ord har det ærede Medlem Hr. Rode, som nu, efter at den vedkommende er død og hans Forhold ligger klart oplyst, kaster ham over Bord, viser ham fra sig, ogsaa gjort til sine, og han har yderligere uddybet dem ved at fremhæve, at der muligvis i Bankkommissionens Beretning kan ligge en Sigetelse af grovere Art overfor denne Mand og den Kreds, som stod ham nær. Men i den Tale, det ærede Medlem Hr. Rode holdt den 29. Oktober 1917, udnævnte han Hr. Ballin til det danske Samfunds Velgører, og han sang en Lovsang over Ballins Reformstøvle, eller hvad den nu hed, som en Samfundsvelgerning, man ikke kunde vide den vedkommende Tak nok for, og ingen Lyriker kunde have lovsunget dette Produkt mere begejstret end den daværende Indenrigsminister. Jeg spørger ham, jeg spørger det ærede Medlem Hr. Rode, om han ikke nu faar en vammel Smag i Munden ved at mindes den svundne Tid og de Lovsange, han har sunget over et Par af dens mest kompromitterede Mænd, om han ikke kan se, at hans Aktion i disse Dage maa tage sig noget mærkelig ud paa den Baggrund, som

han ved sine egne Udtalelser, ved sin egen Mangel paa Evne til at bedømme Personer og Forhold har skabt, en Baggrund, som han vel maa forstaa, der er Anledning for os til i disse Dage at trække op.

Men jeg vender tilbage til de frie Kræfters Spil. Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte videre: „Det er de frie Kræfters Spil, denne Bog“ — det er Bankkommissionens Beretning — „belyser, og det var disse Kræfters Førere, der dirigerede Landmandsbankens og de dertil hørende Selskabers Virksomhed, disse Folk, af hvilke mange er nævnt ved Navn her i Bogen.“ Ja, der er mange nævnt ved Navn i den Bog, men der er adskillige af de Navne, som ogsaa er nævnt og i Fremtiden vil blive nævnt i vor politiske Historie. Thi Socialdemokratiet og de Radikale helmede ikke, før Landets Ledelse i Paaskedagene i 1920 var overgaaet til en Kreds af disse Mænd, til dem, der havde Socialdemokratiets Tillid. (Munterhed). Ja, De ler, det er Udtryk for, at De fortryder det. Disse Mænd lovsang man i de Dage som de Samfundets Støtter, paa hvis stærke Skuldre alt maatte hvile, om man skulde føle sig tryk. Deres Tiltræden var Betingelsen for en Afblysning af dette Aarhundredes største socialistiske Dumhed i dette Land: Generalstrejken. Det var Landmandsbankens Mænd . . . . (Borgbjerg: Det er Majestætsfornærmelse) . . . ., som man krævede sat i forreste Række. (Afbrydelse af Borgbjerg).

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke afbryde.

Indenrigsministeren (Kragh): Paaskedagenes hemmelige, intime Historie vil, naar Sløret en Gang løftes, sikkert give et godt Bidrag til Belysning af Sammenspillet mellem Socialdemokratiet og Kapitalismen. Hvad man nu kun kan ane, vil forhaabentlig en Gang komme til at ligge klart i Dagen. Men nu maa Socialdemokratiet efter Landmandsbankens og ikke faa af disse Mænds Sammenbrud kræve, at Kapitalen beskyttes, den maa ikke baandlægges, siger det ærede Medlem Hr. Stauning, til Glæde for Spekulanter, den skal være til Disposition for Erhvervslivet. Ser man det! Kapitalen er ogsaa ikke overflødig, den er ikke af det onde, den er et Gode, som skal beskyttes. Den skal maaske som Hæren i sin Tid under en tidligere radikal Forsvarsminister, da den ogsaa erkendtes at være et Gode, baade